



zelfportret, 1995

Het kleurrijke leven van Henk Noorlander

door *Nettie van de Brake*

*When the truth and the legend contradict each other,
always print the legend.*

Flaherty, Man of Aran, 1934

dromer en kwajongen

Hendrik Noorlander wordt geboren op 11 december 1948 in Tuindorp Oostzaan, een dorp in de hoofdstad waar het gros van de bewoners werkt in de scheepsbouw. Zo ook Henks vader. Moeder werkt in de kraamzorg, vrij ongebruikelijk in een tijd waarin vrouwen thuisblijven. Het gezin wordt gerund door de 'tante-zussen', jongere zusjes van Henks moeder die bij hen thuis opgroeien. Henk is de jongste met twee oudere broers en de drie tante-zussen. Gruwelijk verwend ventje. Klein als-tie is windt ie de dames om z'n vingertje. En dat blijft zo, z'n leven lang!

Zijn grote kinderheld is z'n varende opa. Is opa aan wal dan logeert hij bij hen thuis en neemt de kleine Henkeman mee naar een kroegje op de Wallen: *Daar mocht ik op schoot zitten bij een mevrouw met grote, zachte borsten die heel lekker rook.*

Henk is leergierig, dromerig, maar ook een echte Hollandse kwajongen: slootje springen, fikkie stoken, met een zelf in elkaar geknutseld vlot tussen de enorme oceaanstomers spelevaren op 't IJ. Vader bouwt fraaie zeilbootjes voor z'n zonen, waar de jongens goede sier mee maken. En... *gelukkig kon ik goed vechten.*

Opa den Heijer, 2011





Chinese vlieger, 1987

Al vroeg blijken de twee kanten van Henks persoonlijkheid. In gezelschap is hij nadrukkelijk aanwezig, luidruchtig, vol verbale en fysieke bravoure. Daartegenover staat de dromer en denker, die zich uren- en soms dagenlang terugtrekt in zijn eigen binnenwereld met als enige gezelschap muziek, boeken, en teken- en schilderspullen.

Op de lagere school zit Henk zes jaar lang bij dezelfde juf in de klas. Veertig jaar later weet ze nog precies wie hij is: “Een pienter jongetje dat graag tekende en daar wel talent voor had”. Hij is nog maar acht jaar wanneer hij op de IJ-kade een schilder achter z’n ezel aan het werk ziet. Gefascineerd kijkt hij toe en op slag weet hij het zeker: Dat wil ik later ook worden! Daarvan is hij nooit meer afgeweken. *Kliederen met verf* is z’n passie: *Voor iets anders heb ik nooit willen deugen*. Voor z’n verjaardag krijgt hij een mooie tekendoos; het is z’n liefste bezit. Urenlang zit hij te tekenen.

opleiding

Hij gaat naar de HBS, maar zodra hij de vereiste leeftijd heeft stapt hij over naar de Grafische School, later Rietveld Academie, waar hij de jongste leerling is. Conceptuele kunst is de norm, maar daar heeft Henk niks mee. Hij wil goed leren tekenen: Hoe staat zo’n beest, hoe zet tie z’n poten neer, waar zitten de ribben? Zijn behoefte past niet bij de opleiding van dat moment. Hij vergeet de lestijden; staat ooit op zondagmorgen met z’n brommer, tekenmap onder de arm, bij school zich af te vragen waar iedereen blijft. Hij verzuimt veel, met name de oninteressante lessen, en wordt van school getrap.

drogenaaldets, 1997

Dan maar naar de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen. Daar mag je naar de natuur werken. Hier leert hij het vak, want *schilderen is gewoon een ambacht*. *Daar hoef je niet hoogdravend over te doen*. Dit ambacht is z’n grote liefde, maar hij heeft er nauwelijks tijd voor. Lol trappen, in de kroeg zitten, varen, vissen en vrouwen, het leidt allemaal vreselijk af: *vergis je niet hoeveel tijd daar in kan gaan zitten*. De lessen komen erdoor in het gedrang met als uiteindelijk gevolg: *oneervol ontslag*.



Hij leert van collega's, bezoekt tentoon-stellingen, bladert in kunstboeken: *Gewoon goed kijken naar hun werk, dan zie je hoe ze het doen*. Sporadisch ontmoet hij een kunstbroeder met wie hij samen schildert en ervaringen uitwisselt.

Henk in 1971, geschilderd door Jean van den Driessche



autonoom denker

Naast kliederen met verf heeft Henk een passie voor muziek: klassiek, jazz, rock, klezmer. Schilderen zonder muziek is ondenkbaar, en altijd met de volumeknop wijd open. In Antwerpen staat hij soms als figurant op toneel. *Vooraf voor de lol, maar je verdiende ook een paar centen*.

Ondanks alle lolmakerij verzamelt Henk een hele hoop kennis op velerlei gebied: maatschappelijk, politiek, en op het terrein van film, literatuur, muziek, kunst. Hij heeft een brede belangstelling, leest veel, volgt het nieuws. Verbaast vriend en vijand met een fabelachtig geheugen. Hij bezit een rijke fantasie, vertelt goed en graag en neemt het niet zo nauw met de waarheid: *Een goed verhaal is belangrijker dan de feiten*.

Henk is een volstrekt autonoom, eigengereid denker. Hij heeft altijd zijn mening klaar en is daar niet van af te brengen. Denkt zwart-wit; nuances kent hij niet. Op het bonte schilderspalet van zijn leven ontbreken alle tinten grijs.



uit de serie: 'Tekeningen aan de keukentafel', 2000

wildplassen, 2011

enthousiast provo

Het ludieke karakter van Provo lijkt Henk op het lijf geschreven: *Niks leuker dan de boel ontregelen*. De acties waaraan hij meedoet beschouwt hij als een goede grap om de gezagdragers mateloos in verwarring te brengen: *Daar is in die tijd niet veel voor nodig*. De politieke achtergrond interesseert hem nauwelijks. Als beweging bestaat Provo maar twee jaar, toch drukt het nadrukkelijk z'n stempel op de jaren '60, en op de houding tegenover de autoriteiten die Henk nooit meer is kwijt geraakt.



Hij wordt regelmatig opgepakt, ook al kan hij in die tijd héél hard lopen: *Vooral als de politie achter me aan zat... honderd meter in twaalf seconden*. Menig nacht brengt hij in de cel door. *Dan moest pa me 's ochtends komen ophalen, want ik was nog minderjarig. Als brave huisvader had tie daar gloeiend de schurft an...* Het botert sowieso niet erg tussen vader en zoon: Die jongen wil nergens voor deugen.

Er komt een moment dat zelfs de politie Henk zat is. Na de zoveelste keer dat hij het politiebureau wordt binnengebracht roept de dienst-doende agent vertwijfeld uit: 'Noorlander, alweer? Maak dat je weg-komt. Ik wil je hier niet meer zien!'

Renate Julia Jacqueline Albertine(=Rena) & Martien, 1991



z'n vrienden trouw

Henk gaat al jong het huis uit; woont op een woonboot en in kraakpanden. Hij vindt het allemaal best, zolang hij maar een niet al te krakkemikkig dak boven z'n hoofd heeft. Primitieve omstandigheden storen hem niet.

Hij heeft een grote vriendenkring; is trouw en behulpzaam en doet klusjes voor *Jan en alleman*. Hij helpt een vriend om z'n schilderij op tijd af te krijgen als de inleverdatum voor de BKR dreigt te worden overschreden: *De verf was nog nat toen we het gingen inleveren*.

(BKR = Beeldend KunstenaarsRegeling, bestaat van 1956 tot 1987. Garandeert kunstenaars een inkomen in ruil voor werk dat ze op afgesproken data bij de gemeente moeten inleveren).

Tijdens Provo-rellen ontmoet Henk z'n eerste vrouw Rena Condes, dochter van joodse vluchtelingen uit Antwerpen. Hij trouwt op z'n 19^{de}. Om de kost te verdienen werkt hij in de haven als classificeerder (schoonmaken van de tanks van schepen): *Smerig en zwaar werk, 't goorste wat er is. Maar 't verdiende goed*. In de winter verhuurt hij zich als stoker voor de immens grote verwarmingskachels in het gemeentehuis en bij Heineken. *Elke ochtend héél vroeg op, soms al om vier uur. Dan had ik m'n bed nauwelijks gezien*. Zodra hij weer genoeg geld bij elkaar heeft gescharreld gaat hij op reis.



't Einde van de wereld, 2006

reizen

Op z'n 16^{de} gaat Henk met z'n boezemvriend Arthur Schüss liftend naar Antwerpen en Parijs. Vervolgens maakt hij reizen naar Roemenië, Turkije, Afghanistan, India, Nepal, Indonesië, Japan. Grote stukken liftend. Er gaat weinig voorbereiding aan vooraf. Het wereldkaartje achterin z'n zakagenda dient ter oriëntatie: *Die kant moet ik op*. Nauwelijks bagage;

alles past in een bescheiden rugzak, tandenborstel in z'n kontzak. Als z'n kleren versleten zijn koopt hij nieuwe, of laat ze -heel goedkoop- maken: *Ik heb een hekel aan sjouwen*. Hij ontmoet allerlei mensen uit diverse culturen, raakt met sommigen bevriend. In Roemenië blijft hij een tijdje wonen: snorkelen, vissen of een schildpad vangen voor consumptie; de maaltijden aanvullend uit een goedkope partij blikjes met verrassende inhoud want zonder etiket.

Met Rena reist hij naar India. Ze wonen er een half jaar in een hutje op het strand met een aapje als huisdier. Om aan de kost te komen schildert Henk *toeristische plaatjes* die hij verkoopt voor weinig: *Voor eten heb je op de plaatselijke markt niet veel nodig*.



'n Vergrote lever en een gebroken hart, 1988
(Scene uit Marie's café)

Als westerlingen hebben ze veel last van diarree; opium blijkt daartegen een probaat middel. Hun aapje snoept er ook van en zit ape-stoned in de vensterbank. Henk is in die tijd broodmager en geel van de hepatitis. Terug in Amsterdam krijgt hij de toepasselijke bijnaam 'Gele Henk'.

drank en drugs

Henk beweegt zich vooral in kunstenaarskringen, waarin niet zuinig wordt omgesprongen met drank en drugs. Hij zit veel in de kroeg, vaak bij Marie, een destijds berucht café in de Jordaan. Steeds meer vrienden experimenteren met steeds zwaardere middelen en raken verslaafd. Henk beseft dat hij daar weg moet, want hij laat zich gemakkelijk meeslepen en *zo komt 't niet goed*.

Om wat geld te verdienen verhuurt hij zich als stuurman op een schip dat met betalende passagiers plezierreisjes maakt over het IJsselmeer. Op zekere dag komen ze hardhandig in aanvaring met de sluisdeuren in Enkhuizen. De schade is aanzienlijk en de sluis blijft dagen buiten gebruik. Een foutje van de stuurman, die zich onder werktijd aangenaam lag te verpozen met een dame in z'n kooi. Hij vertelt het met een grijns, maar het wordt hem niet in dank afgenomen.

Boerenkar, 1998

Texel

Op een van de IJsselmeertochten ontmoet Henk Tinus Joling, z'n tweede vrouw. Met haar verkast hij naar Texel nadat Souwie Duinker, een vriendin uit Amsterdam, hen beiden uitnodigt voor een bezoek aan



haar ouders in Den Hoorn. Hij is er altijd gebleven: *Toen ik het eiland weer wilde verlaten weigerden m'n voeten.*

Op Texel ontdekt hij opnieuw het vrije leven in de natuur: vissen, jagen (liefst zonder vergunning), jatten, vliegeren op het strand, urenlang door de duinen struinen en dagenlang met z'n bootje vissend en droogvallend op het Wad. Twee keer ontsnapt hij ternauwernood aan de verdrinkingsdood, want hoewel hij goed kan zwemmen en de gevaren van de zee kent en meestal goed inschat, blijft een beetje risico nemen ook altijd aantrekkelijk...

Henk leeft veel plezier aan het eenvoudige boerenleven. Samen met z'n Texelse pleegvader (ome) Willem Duinker houdt hij schapen: *Ik heb me altijd meer thuis gevoeld tussen boeren en vissers dan tussen kunstenaars. Bovendien was in het dorp toevallig de functie van dorpsgek vacant en ik ben niet te beroerd me daarvoor te lenen.*

Tinus werkt in het onderwijs en Henk heeft uiteenlopende baantjes: Werken in de bollen, een weekje aan boord bij een garnalenvisser, stucadoorklusjes die uitmonden in een heuse aanstelling bij de firma 'List en Bedrog', een bouwbedrijfje dat goede zaken doet en waar hij zakkenvol geld verdient... dat met nagenoeg dezelfde omzetsnelheid ook weer als sneeuw voor de zon verdwijnt *aan het goede leven.*

Ome Willem en Tinus tussen de schapen, 1997





Op zoek naar wat Yin voor m'n Yang, 1989

schilder, géén kunstenaar

Zo nu en dan vindt Henk de rust om te schilderen. Daarbij is hij meer geïnteresseerd in het maakproces dan in het afleveren van een mooi schilderij: *Nou ja, het resultaat moet ook wel de moeite van het bekijken*

waard zijn. Of tie z'n werk verkocht is wel het laatste dat hem bezighoudt. Dat laat hij graag aan anderen over. *En noem me geen kunstenaar asjeblijft, ik ben schilder.*

Schilderen kan hij overal, als het moet met heel weinig middelen. Jarenlang heeft hij geen behoorlijk atelier. Hij schildert aan de keukentafel. Verftubes naast het brood, in het afdruiprek paletten en penselen broederlijk tussen borden en bestek. Is een bepaalde kleur verf op en heeft hij geen geld om nieuwe te kopen, dan mengt hij zelf of schildert gewoon zonder die kleur. Zo ontbreekt een tijdlang het rood in zijn schilderijen, *dat kan ik zelf niet maken.*

Via de school van Tinus komen ze in contact met marinemensen. De een na de andere hoge pief vraagt Henk z'n portret te schilderen: *Strak in uniform met veel goud op de kraag.* Het begint hem al snel te vervelen. Hij houdt niet zo van opdrachten en verplichtingen, ook al verdient hij er niet slecht aan. Ooit laat hij zich uitbetalen in briefjes van vijf die hij met een grote spijker op z'n schildersezels vast timmert. Gaat hij boodschappen doen of een biertje drinken, dan trekt hij er een paar biljetten vanaf: *zoals de blaadjes van een scheurkalender.*

Schilderijen die hij heeft verkocht steelt hij bij gelegenheid soms terug, want achteraf schaamt hij zich dood voor het gebrek aan kwaliteit. Of het is gewoon een goed schilderij, waar de gelukkige bezitter bij nader inzien veel te weinig voor heeft betaald.

Afslag bij Paal 9, 1992





Boet in bollenveld, z.j.

voluit schilderen

Vlak voor z'n veertigste ontmoet hij z'n derde vrouw Nettie van de Brake, *de liefde van mijn leven; het beste dat me ooit is overkomen*. Hij gaat voluit schilderen en gunt zich nauwelijks nog tijd voor andere dingen. Varen, jagen, juttten, vissen, het hoeft allemaal niet meer zo nodig. Leuk voor de vrije tijd, maar niet meer dan dat: *Eerst komt de verf. Dan komt er een hele tijd niks en dan kom jij*.

Henk is een anekdotisch schilder: Hij schildert wat hij ziet en meemaakt en geeft daar een persoonlijke draai aan. Z'n techniek wisselt met perioden, van fijnschilderkunst via pasteus reliëfachtig naar pointillisme. (Zelf noemt hij het *dotteren* = schilderen met dotjes verf).

Nadat hij Nettie heeft leren kennen bouwt hij een groot oeuvre op, ongetwijfeld gestimuleerd door de nieuwe muze/mecenas en het unieke atelier in 'De Vermaning', het voormalige doopsgezinde schuilkerkje op een steenworp afstand van zijn woning.



links: *Nachtbaadster, 2011*

rechts: De geschiedenis van Den Hoorn, gezien door de ogen van een bloembol, 1991 (serie Ouwe Sunderklaas)



falende gezondheid

Op z'n vijftigste krijgt Henk kanker met uitzaaiingen in de lymfen. De prognose is slecht: *Het spijt me voor je lief, net getrouwd en nu al weduwe.*

Hij ondergaat een ingrijpende operatie met een langdurige herstelperiode. Jaren waarin hij tegen alle muren opvliegt en wild om zich heen slaat. Hij overleeft, maar is ernstig belemmerd in z'n mobiliteit. Lang staan of zitten is er niet meer bij, laat staan het struinen langs het strand en door de duinen. Hij moet veel rusten en heeft maar een beperkte hoeveelheid energie. En geen dag zonder pijn. Hij leert ermee leven en z'n werk maakt een nieuwe ontwikkeling door.

Badjas met mannetje, 1999
(verscheurde tekening)



Twaalf jaar later volgt de hardhandige confrontatie met de consequenties van een leven lang stevig roken en drinken: In november 2011 wordt hij getroffen door een ernstig hart- en herseninfarct.

Er volgt een langdurige revalidatieperiode, inclusief maandenlang verblijf in Verpleeghuis Texel. Uiteindelijk kan hij, aanzienlijk gehandicapt, terug naar huis. Hij blijft linkszijdig verlamd, is constant doodmoe en heeft (mantel)zorg nodig. Het overgrote deel van de tijd brengt hij liggend voor



de tv door, waarbij hij met regelmaat in slaap valt. Gek genoeg ondergaat hij het vrij gelaten, accepteert z'n afhankelijkheid en aanvaardt opgewekt vol vrolijke verhalen de zorg die hij nodig heeft.

Henk is zich altijd sterk bewust geweest van zijn eigen sterfelijkheid. Nu is de dood beangstigend dichtbij. Erover praten wil hij niet. Z'n verdriet verwerkt hij bij muziek en in z'n werk.

Uit de serie: Danse macabre, 2012



Centaur en zeemeermin
(ingekleurde ets, 2003)

tekenen aan de keukentafel

Lange tijd is tekenen niet meer dan een bijproduct van het schilderen, een spel met vorm en compositie. Op tekenen als eindproduct begint Henk zich pas veel later toe te leggen: *Dat heb ik niet meer gedaan sinds het verplicht was in de opleiding...* Een uitkomst voor z'n creativiteit en emoties wanneer de kanker z'n gebruikelijke energie aantast. Avonden lang zit hij met papier, potlood en penseel aan de keukentafel; het rustbed in de woonkamer onder handbereik. Hoe serieus het onderwerp ook is, Henk tekent het met een knipoog.

Een tijd lang beleeft hij veel plezier aan het maken van etsen, zeker nadat hij de veel-gebruikte etspers van Jan Visser kan overnemen omdat Jan groter wil.

Beperkt door z'n falende gezondheid trekt hij zich meer en meer terug uit het sociale leven. Eropuit gaan en contacten met vrienden worden gaandeweg minder belangrijk: *Laat mij maar eindigen als kluisenaar in m'n eigen kerk. Hier voel ik me 't gelukkigst.* Na het infarct probeert hij de draad weer op te pakken. Dat lukt slechts mondjesmaat en zeer moeizaam. Voor het maken van kleurrijke schilderijen blijkt de noodzakelijke energie en mobiliteit onvoldoende. Opnieuw neemt hij z'n toevlucht tot tekenen. Daarnaast maakt hij kleine monochrome paneeltjes. Aan zwarte humor ontbreekt het hem niet!

Mosquito Blues, 2014



De Vermaning, unieke plek

Het doopsgezinde schuilkerkje in Den Hoorn, waarin Henk sinds 1991 werkt, dankt z'n bestaan aan de loodsen in het dorp die geen meelopers waren. Zo'n plek past wel bij een ex-provo!



Op de vleugels van Ellis, 1991
(De Vermaning)

Als Henk schildert zit hij boven, op de kraak waar ooit het kerkorgel stond. Lekker in z'n eigen hol, omringd door een chaos aan verf, foto's, kunstboeken en z'n favoriete muziek: *Niet aankomen, niks opruimen. Ik weet precies waar alles ligt. Ik streef naar een*

atelier waarin alles is dichtgegroeid met spinnenwebben. Hij werkt er bij keiharde muziek, gehuld in dikke wietdampen.

De benedenetage is in gebruik als open atelier en tentoonstellingsruimte, waar bezoekers vrij in- en uit kunnen wandelen. In het begin heeft Henk onvoldoende eigen werk om de ruimte mee te vullen. Geholpen door Nettie initieert hij een bonte afwisseling van gasttentoonstellingen van bevriende collega's en (internationale) kunstenaars. Een welkom neveneffect is de stijgende belangstelling voor z'n eigen werk. Maar tot zijn grote frustratie leidt *het hele gedoe en alle aanloop* hem veel te veel af van het kliederen met verf, en dus besluit hij radicaal om het aantal activiteiten in De Vermaning drastisch terug te brengen... zodat er nu ruimte is voor een expositie in 't Drijverhuus.

Kunstadviscommissie

Twaalf jaar lang is Henk lid van de kunstadviescommissie, een commissie die de gemeente Texel adviseert bij de aankoop van kunst. Hij stapt erin met de intentie om tegenwicht te bieden aan *kunstpaus* Henk Arendsen, een kunstenaar van wie tijdens zijn lidmaatschap opvallend veel werk wordt aangekocht. Henk wil dat niet, en stelt als voorwaarde dat de gemeente *onder geen beding* werk van *Clown met gróóte boodschap, 1992* hem mag aankopen zolang hij lid is. Het wordt node geaccepteerd.



(serie Ouwe Sunderklaas)



Ten smukke Danske kvinde, 1999
(De mooie Deense vindster)

Regelmatig opent Nettie de deuren van z'n atelier. Daarnaast doet Henk mee aan exposities van Texelse kunstenaars. Z'n werk verkoopt niet slecht maar –ondanks aandringen– nooit aan de gemeente. Ook daarin is hij rechtlijnig en houdt hij zijn poot stijf.

naakt

Vrouwelijk naakt speelt in alle periode een prominente rol. Z'n modellen hoeven niet jong en strak; bij voorkeur niet: *Ik hou er wel van als*

je kunt zien dat iemand geleefd heeft. Rimpels en plooiën benadrukt hij liever dan dat hij ze wegschildert en aan de slanke lijn doet hij niet: *Het mag gerust een onsje meer zijn.* Over het schilderen van vrouwelijk naakt wordt ook op Texel nogal uiteenlopend gereageerd. Twee anekdotes ter illustratie:

Eind jaren 80. Op een avond in de kroeg raakt Henk aan de praat met een voluptueuze Texelse schone. Ze drinken wat, het gesprek is geanimeerd en hij nodigt haar uit om mee te gaan naar zijn huis. Zij stemt in; een kleine romance ziet ze wel zitten. Thuis aangekomen pakt Henk zijn palet en begint er verf op te doen. Hij popelt om aan de slag te gaan, want hij wil haar prachtige ronde vormen al heel lang graag een keer schilderen: 'Kleed je maar uit en ga daar maar zitten'. Haar romantische voorstelling valt in duigen. 'Viezerik!', gilt ze. Woedend verlaat ze het pand, de schilder met z'n paletje verbouwereerd achterlatend.

De vrouw van de vischboer, 2001





Trois Anna's et une pompe pneumatique du cyclyste, 1989
(3 Anna's en een fietspomp)

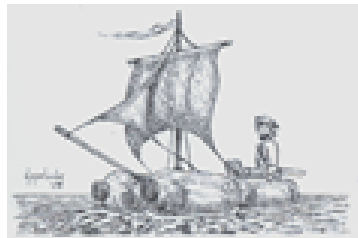
Begin jaren 90. Henk gebruikt het raam van de woonkamer aan Diek als etalage voor z'n werk. Lange tijd staat er een klein schilderijtje van drie rondborstige dames. De afbeelding werkt op de lachspieren. Fietsers draaien zich om om nog eens goed te kijken... en verliezen de macht over het stuur. 'Klabam' klinkt het in de woonkamer. *Daar ligt er weer eentje*, constateert Henk met een brede grijns: *Als een blok gevallen voor m'n werk.*

flessenpost

Tekeningen als voorontwerp voor een schilderijen zijn overbodig geworden zodra het schilderij klaar is. Dan belanden ze in de prullenbak. Eigenlijk jammer, vinden mensen in Henks omgeving....

Zo komt Henk eind 1994 op het idee om flessenpost te gaan versturen. Overbodige tekeningen en iets minder goed gelukte etsen stopt hij in flessen, die vergezeld met een briefje door een bevriende kottervisser ergens op de Noordzee overboord worden gezet. Een romantisch idee, dat wel past bij z'n nostalgische inborst:

Mijn grootvader bevoer de wereldzeeën en liet een spoor van vrouwen en kinderen achter in vreemde havensteden. Dat kan ik niet evenaren, maar zo verspreid ik mijn tekeningen langs de kust.



Uit de serie Flessenpostbootjes, 2006



Jutter, 1997

Hij richt er zelfs een speciaal instituut voor op: Texels Instituut ter bevordering van flessenpost over zee. Het duurt niet lang of Henk gaat bewust flessenpost zitten tekenen en etsen, want de productie moet op peil blijven! Honderden flessen verdwijnen in zee. Op den duur maakt hij samen met de kleinkinderen ook flessenpostbootjes, een soort catamarans van meerdere plastic flesjes, bamboestokjes en zeildoek. Talloze flessenpostvinders laten merken dat ze aangenaam verrast zijn door hun vondst en sturen een bedankje, al dan niet vergezeld van een kaartje met de vindplek en een foto van het inmiddels ingelijste werk.



... En dan in de fles, 1995

In de loop van de jaren groeit de stapel reacties; er komen zelfs duurzame vriendschappen uit voort.

De flessenpost haalt de pers in binnen- en buitenland en figureert in wetenschappelijk onderzoek naar de zeestromingen. Maar of er in de toekomst nog flessenpost in het verschiet ligt?

De tewaterlating, 2009

*Ducunt volentem fata,
nolentum trahunt:*

Het lot leidt hem die wil,
en sleurt mee wie niet wil.





werktafel in De Vermaning, 23 dec. 2014

Route 66 toont slechts een deel van het werk van Henk Noorlander uit de Texelse periode. Geput is uit de eigen voorraad van de schilder. Veel ander werk is verkocht, weggegeven, verloren geraakt... Nooit heeft hij zich bekommerd om het documenteren van zijn werk: *Ik hou niet van registratie en formulieren; laat dat maar aan de ambtenaren over.* Eenmaal gemaakt verdwijnt een schilderij/tekening/ets uit zijn belangstelling en richt hij zich op iets nieuws.

Route 66 is niet het einde van zijn carrière... Henk is van plan door te gaan met tekenen en schilderen: *Voor mij is het net zoiets als ademhalen. Je hoeft er niet over na te denken, het gaat gewoon vanzelf. Je doet 't tot de dood er op volgt.*

Aldus geschiedde. Henk stierf op 25 augustus 2020. Helaas moest hij wegens toenemende invaliditeit en 'verval van krachten' zijn verf en penselen al jaren eerder aan de wilgen hangen. Hij laat veel moois achter.

Werk van Henk Noorlander blijft (op afspraak) te zien
in De Vermaning, Diek 11a, Den Hoorn Texel.
contact: vandebrake@planet.nl of tel. 0222-319688